

Серію «Фантастичні світи» засновано 2023 року

ELIZABETH LIM
UNRAVEL THE DUSK

Text copyright © 2020 by Elizabeth Lim
Jacket Illustration © Kelly Chong
Map copyright © 2019 by Virginia Allyn

All rights reserved.

This is a work of fiction. Names, characters, places, and incidents either are the product of the author's imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual persons, living or dead, events, or locales is entirely coincidental.

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Переклала з англійської *Ганна Литвиненко*

Художнє оформлення обкладинки
та внутрішнього блоку *Олени Васіної*

Лім, Елізабет.

Л66 Розплести сутінь : роман : книжка 2 / Елізабет Лім; пер. з англ. Ганна Литвиненко. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2025. — 368 с. : іл. — (Серія «Фантастичні світи»).

ISBN 978-617-8426-07-1.

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія).

Майя Тамарин пошила сукні сонця, місяця й зірок, проте це далось їй дорогою ціною. Дівчина повертається до рідної країни, що стоїть на порозі війни. Водночас її коханий Іден втікає від покарання імператора. Можливо, назавжди.

Майя прибуває до Осіннього палацу, де їй доводиться вбратися в сукню сонця і вдавати наречену імператора. Однак вороги правителя розкривають обман — і все обертається справжнім жахіттям. Навіть війна, що охоплює країну, не зрівняється з битвою, яку Майя веде сама із собою.

Відколи дівчини торкнувся демон Бандур, вона не може контролювати свої чари, тіло й розум. Врешті-решт Майя остаточно втратить себе, але доти не зупиниться ні перед чим, щоб знайти Ідена, захистити родину й відновити мир на рідній землі.

УДК 821.111'06-312.9

ISBN 978-617-8426-07-1

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія)

ISBN 978-0-525-64702-7 (англ.)

© Литвиненко Г. В., пер. з англ., 2025

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2025

Колись я мала матір.

Вона навчила мене робити найліпшу пряжу й нитки з коконів шовкопрядів, вирощених у нашому саду. Мама терпляче замочувала тисячі коконів, і ми разом намотували павутинки ниток на дерев'яні котушки. Помітивши, як спритно мої пальчики працюють з котушкою, прядучи шовк, схожий на пасма місячного світла, вона вмовила батька взяти мене до себе швачкою.

— Учись у неньо, — казала мені мама, коли він погодився. — Наш неньо найкращий кравець у Ганьсвені, і якщо наполегливо працюватимеш, колись і ти такою станеш.

— Так, матінко, — покійно погоджувалася я.

Можливо, якби вона тоді розповіла мені, що дівчатка не можуть стати кравчинями, моя історія повернула б в інше річище. Проте вже як є.

Поки матінка виховувала моїх братів — хороброго Фінлея, мрійливого Сендо й нестримного Кетона, — неньо вчив мене кроїти, шити й вишивати. Він тренував мої очі бачити далі простих ліній та форм, керувати тінями й віднаходити баланс між красою і структурою. Він навчив мене вправлятися з усіма різновидами тканини: від шорсткої бавовни до тонких шовків, щоб стати майстерною з матеріалами й від-

чувати, як вони лягають на шкіру. Він змушував мене переробляти всі стібки, якщо пропускала бодай один, і на власних помилках я дізналася, як один стібок може стати вирішальним у тому, сяде вбрання як слід чи ні. Що ненароком порваний одяг можна заштопати, але безслідно прибрати дірку вже не вийде.

Без науки неньо я ніколи б не стала імператорською кравчиною. Однак саме віра матінки дала мені мужність бодай спробувати.

Вечорами, коли наша крамничка зачинялася, мама втирала бальзам у мої зболені пальці.

— Неньо тебе зовсім не шкодує, — говорила вона.

— Та я і не проти, матінко. Мені подобається шити.

Вона підводила моє підборіддя, щоб наші очі опинилися на одному рівні. І щоразу зітхала.

— Ти й справді донька свого батька. Це добре, але пам'ятай, кравецтво — це ремесло, але й мистецтво також. Сиди біля вікна, відчувай світло, дивися на хмари й пташок, — вона помовчала, глянувши мені за плече на візерунки, які я цілий день вирізала. — І не забувай розважатися, Майє. Ти й для себе також маєш щось робити.

— Але я нічого не хочу.

Мама нахилила голову, задумливо дивлячись на мене.

Замінюючи прогорілі палички з пахощами на нашому сімейному вівтарі, вона взяла зі святилища одну з трьох статуй Амани. Це були прості різьблені фігурки: обличчя й сукні, осяяні сонцем.

— Чому б тобі не пошити трьох суконь для нашої богині-матері?

Я вирічилася на неї.

— Матінко, я не зможу. Вони...

— ...найпрекрасніші сукні у світі, — договорила мама, скуйовдила мені волосся й поцілувала в чоло. — Я тобі допоможу. Ми вимріємо їх разом.

Я обійняла маму, притулившись обличчям до її грудей і стискаючи так міцно, що з її горла вирвався сміх, схожий на тихі удари по цимбалах.

Зараз я віддала б що завгодно, аби знову почути той сміх. Ще бодай раз побачити матінку, торкнутися її обличчя й прочесати пальцями товсту косу чорного волосся, яке розпадалося хвилями по її спині. Пригадую, що хай як я намагалася, ніколи не могла спрясти шовк такий м'який, як її волосся. Пригадую, колись думала, ніби ластовиння на її щоках і руках — то зірки. Ми з Кетоном сиділи в неї на колінах: я намагалася їх порухувати, а Кетон — змахнути.

А історії, які вона нам розповідала! Саме матінка мріяла переїхати з Ганьсвеня й оселитися біля моря. Вона переповідала нам казки зі свого дитинства: про безстрашних моряків, водяних драконів і золоту рибку, яка виконувала бажання. Ці казки Сендо всотував самою душею.

Мама вірила у фей і привидів, у демонів і богів. Вона навчила мене шити амулети для мандрівників, вирізати паперовий одяг, який спалювали для наших предків, писати замовляння, щоб віднаджувати злих духів. Та понад усе вона вірила в долю.

— Кетон каже, що мені не судилося стати кравчиною, як неньо, — схлипувала я біля неї одного дня. Я плакала, бо братові слова мені дуже дошкулили. — Він каже, що дівчата можуть стати тільки швачками, і ще якщо я важко працюватиму, то не матиму друзів і мене не захоче знати жоден хлопець...

— Не слухай брата, — відказувала матінка. — Він не розуміє, який ти маєш дар, Майє. Поки що не розуміє, — вона

втерла мої сльози краєм рукава. — Важливо тільки те, чи хочеш *ти* бути кравчиною?

— Так, — тихо промовила я. — Понад усе на світі. Однак я не хочу бути самотньою.

— Ти й не будеш, — пообіцяла вона. — Це не твоя доля. Кравці ближчі до долі за більшість людей. Знаєш чому?

Я замислилася.

— Неньо каже, що нитки, які він вшиває у свої роботи, вдихають у них життя.

— Не тільки, — відповіла матінка. — Кравецтво — ремесло, яке шанують навіть боги. Є в ньому щось магічне. І найпростіша нитка має велику силу.

— Силу?

— А я розповідала тобі про нитку долі?

Я похитала головою.

— Кожен має нитку, що пов'язує його з кимось — із людиною, якій судилося бути поруч із тобою і зробити тебе щасливою. Моя пов'язує мене з неньо.

Глянувши на свої зап'ястки й щиколотки, я промовила:

— Нічого не бачу.

— Її не можна *побачити*, — лагідно засміялася матінка. — На це здатні тільки боги. Інколи нитка довга, тягнеться понад горами й річками, і можуть минути роки, перш ніж знайдеш її кінець. Зате ти зрозумієш, коли зустрінеш ту саму людину.

— А що, як хтось переріже цю нитку? — стривожилася я.

— Ніхто не здатен її перерізати, бо ж доля — це найсильніша обітниця. Ви пов'язані одне з одним, хай там що.

— Так, як я пов'язана з тобою, неньо і Фінлеєм? І з Сендо? — я злилася на Кетона, тож не переймалася, чи пов'язана з наймолодшим братом.

— Схоже, але трохи інакше, — матінка торкнулася мого носа й лагідно потерла його кінчик. — Колись зрозумієш.

Того вечора я дістала котушку із червоними нитками й відрізала трохи, щоб зав'язати на щиколотці. Мені не хотілося, щоби брати побачили й кепкували з мене, тож я сховала вільний кінець під холошу. Проте коли ходила з лоскитливим секретом на щиколотці, то замислювалася, чи відчую щось, зустрівши людину, з якою мені судилося бути. Чи напнеться ця нитка? Чи, може, розтягнеться й з'єднається з іншою половиною?

Я носила ту нитку на нозі місяцями. Потроху вона розсоувалася, але моя віра в долю лишалася непохитною.

Допоки доля не забрала в мене матінку.

Це відбувалося повільно, упродовж багатьох місяців, як і з кипарисовим деревом біля нашої крамниці. З кожним днем листя сипалося з його розкинутого віття: спершу потроху, згодом дедалі більше, що ближчою ставала осінь. А одного дня я прокинулася й побачила геть голі гілки. Нашого кипариса не стало, принаймні до весни.

Матінка весни вже не зустріла.

Її осінь почалася з поодиноких нападів кашлю, але вона завжди приховувала їх за усмішкою. Мама забувала додавати капусту в пельмені зі свининою, як обожнював Фінлей, не могла пригадати імен героїв з історій, які розказувала нам із Сендо перед сном. Вона навіть дозволяла Кетону вигравати в карти й давала йому забагато грошей, коли той ходив на базар.

Я не надто переймалася цими змінами. Матінка сказала б, якби почувалася зле.

А потім одного зимового ранку, коли я тільки-но завершила прикрашати наші статуї Амани з трьома сукнями із сонця, місяця й зірок, мама зомліла на кухні.

Я поторсала її. Утім, була ще малою, і навіть голова матінки виявилася надто важкою, щоб я могла підійняти її та покласти собі на коліна.

— Неньо! — закричала я. — Неньо! Вона не прокидається!

Того ранку все змінилося. Замість молитися предкам, бажаючи їм добробуту в потойбічному житті, я молилася, щоб вони не забирали матінку. Я молилась Амані, трьом статуям, які розмалювала й зодягнула, щоб вони дозволили їй жити. Щоб матінка могла побачити, як ми з братами дорослішаємо, і не покидати неньо, який любив її понад усе на світі.

Щоразу, коли я заплющувала очі й уявляла майбутнє, то бачила свою родину цілісною. Бачила матінку поруч із неньо: вона сміялася й дражнила нас запашними ароматами своїх страв. Бачила братів: Фінлей нагадував мені сидіти прямо, Сендо підсовував ще один мандарин, а Кетон смикав за коси.

Як же я помилялася.

Мама померла за тиждень до мого восьмого дня народження. Його я провела за шиттям білого жалобного вбрання, яке ми носили впродовж наступних ста днів. Того року зима здавалася винятково холодною.

Я зрізала червону нитку зі щиколотки. Побачивши, яким зломленим став неньо без матінки, я не хотіла бути пов'язаною з кимось і пережити такий самий біль.

З плином років моя віра в богів зів'яла, і я вже не вірила в магію. Відгородившись від мрій, я з головою поринула в те, щоб тримати свою родину купи, у те, щоби бути сильною заради неньо, заради братів і заради себе.

Завжди, коли крапля щастя просочувалася в тріщини мого серця й насмільювалася знову його наповнити, втручалася доля й нагадувала, що мені годі втекти. Вона відбирала в мене серце й розбивала його шматок за шматком: коли помер Фін-

лей, потім — Сендо, і Кетон повернувся зі зламаними ногами й примарами в очах.

Вчорашня Майя збирала ці клапті й болісно зшивала їх до купи. Проте я вже не та Майя.

Відсьогодні все змінилося. Відсьогодні, коли доля наздогнала мене, я зустріла ту з гордо піднесеною головою і перекроюю її по-своєму.

Відсьогодні в мене немає серця.